

Покликання: захищати і допомагати

Ігор Чижов, голова профспілкового комітету ПМГУ Запорізького ливарно-механічного заводу – персона впізнана. Високий і міцний, із розумним обличчям та щирою посмішкою, він одним своїм виглядом вселяє спокій у тих, хто приходить до нього по допомогу, і налаштовує на плідну роботу тих, хто допомагає йому. Він – безсумнівно людина на своєму місці. Про те, який шлях привів його у це місце, Ігоря Олексійовича розпитав наш колега, провідний спеціаліст з інформаційної роботи профкому ПО ПМГУ «Запоріжсталь» Гліб Гончаров.

– Ігорю Олексійовичу, ким Ви мріяли бути в дитинстві?

– Футболістом. Я був закоханий у футбол. Навчаючись в першому класі школи №33, самостійно записався до футбольної секції спортивного клубу «Титан». Потім деякий час грав у команді «Зірка» під керівництвом видатного запорізького тренера Леоніда Ключика та навіть залучався до футбольного клубу «Металург-2».

– Із початком дорослого життя це захоплення не минуло?

– Ні. Я пов'язав свою долю з металургією – працюю на «Запоріжсталі» з 1997 року, розпочинав слюсарем-ремонтником, згодом став ковалем на молотах та пресах, потім вступив до Запорізької державної інженерної академії, отримавши без відриву від виробництва вищу освіту за професією «обробка металу тиском»... Але футбол залишався важливою частиною мого життя. Багато років я захищав спортивну честь рідного підрозділу у футбольній команді механічного цеху. На підприємстві ще пам'ятають наші епічні баталії із залізничниками наприкінці дев'яностих років!

Активно грати довелося припинити після серйозної травми у 2000 році. Та я продовжував підтримувати на-

ших спортсменів, ще довго всюди їздив з командою, допомагав тренеру і хлопцям.

– Як у такому насиченому житті з'явилася ще й профспілкова робота?

– Не повірите, теж завдяки футболу! Так склалося, що я з самого початку переважно грав на позиції захисника. Схоже, це визначило мою життєву позицію на роки вперед. Захищати і допомагати – моє покликання. Тож, коли я вперше зіштовхнувся з профспілковою діяльністю, мета якої – захищати людей праці, одразу подумав: мені таке до душі. До того ж тодішній тренер нашої цехової збірної з футболу Олексій Богомазов був головою комітету ПМГУ підрозділу. Я почав йому допомагати. Згодом мене обрали профгрупоргом ковальського відділення. У 2014 році довірили посаду голови цехкому. У 2016-му, після реорганізації й утворення на базі ливарного, механічного та цеху металокопії «Запоріжсталі» Запорізького ливарно-механічного заводу, обрали очільником профспілкового комітету цього підприємства.

– Чи змінилася робота цехкому ЗЛМЗ за 8 років, що минули з того моменту?

– Щось весь час змінювалося, чомусь доводилося вчитися, але до 2022 року ми

працювали досить «рівно». Значні зміни у моїй роботі і роботі команди активу ЗЛМЗ відбулися, коли розпочалося повномасштабне вторгнення. Багато хто зі співробітників пішов захищати Батьківщину. Ми стали приділяти особливу увагу підтримці мобілізованих працівників та їхніх родин. Разом з моїми колегами, головами цехових комітетів Володимиром Гізбрехтом, Тетяною Соловцовою, Оленою Струмеліною, Сергієм Работяговим та Ганною Пазенко, ми змогли охопити всіх наших воїнів, і зараз знаходимось з ними в постійному контакті та допомагаємо.

– Що ще вважаєте пріоритетами профкому в цей непростий час?

– Із початком великої війни було призупинено дію колдоговору. Майже всі соціальні програми «підвисли», зокрема, проведення оздоровлення. Зараз ми маємо зробити все можливе, щоб їх «оживити».

У первинній організації ПМГУ «Запоріжсталь», до складу якої ми входимо, вже працюють над відновленням деяких соціальних програм. Члени Профспілки сподіваються на повернення до повноцінних колективно-договірних відносин з роботодавцем, яке дасть можливість пом'якшити негативні наслідки війни та важких умов праці для трудового колективу.